

CHUYỆN LẤY CHỒNG VIỆT KIỀU

Hương Hoàng

Ngoài hiên mưa vẫn đang rơi, dai dẳng không dứt. Hạt mưa như cứ lấp đi lại một bản tình ca buồn, buồn thật buồn, đã đôi lần làm nàng bật khóc. Nàng khóc vì nàng cảm thấy cô đơn và buồn tủi pha lẫn sự hối tiếc. Nàng ngồi một mình trong căn nhà với đầy đủ tiện nghi vật chất nhưng thật vắng vẻ và cô tịch. Ngoài tiếng mưa rơi là một sự im lặng đáng sợ, nó cứ như từng giây từng phút dần dần gặm nhấm cõi lòng nàng.

Ngày nào cũng giống như ngày ấy, thật là buồn chán và tẻ nhạt. Nàng xem tivi riết rồi cũng chán. Nấu nướng ư! Nấu xong rồi thì lại không biết làm gì với cả khối thời gian rảnh rỗi. Nàng đành phải ngồi chờ đợi. Chờ chồng của nàng. Anh ấy đi làm đến chập tối mới về.

Sau giờ làm việc nếu bạn bè của anh không rủ đi nhậu thì thôi, anh về nhà với nàng. Nếu ngày nào anh có độ nhậu thì nàng phải đợi đến khuya, có khi anh thực làm nàng thất vọng. Nhưng biết làm sao bây giờ, về lại Việt Nam ư? Một ý nghĩ ngông cuồng, nàng còn gì đâu nữa ở Việt Nam mà về, căn nhà cũ của nàng đã bán, chiếc xe dream cũng bán nốt, rồi nàng ôm cả số tiền sang Mỹ sống với chồng mới cưới. Nhưng thực tế chỉ sau một tháng, toàn bộ số tiền nàng mang sang, anh chồng đã lén lây đi cờ bạc và thua sạch. Nàng còn lại gì ngoài hai bàn tay trắng.

Giờ đây nàng sống hoàn toàn phụ thuộc vào chồng. Đi đâu cũng phải nhờ anh ấy chở vì nàng chưa có bằng lái. Đi chợ thì anh ấy là người trả tiền, mọi chi phí trong nhà anh ấy đều lo vì nàng chưa có việc làm. Anh ấy là trụ cột chính trong gia đình nên anh nắm toàn bộ quyền hành. Nàng sống trong nhà của anh như cá trong chậu, chim trong lồng, hoàn toàn không thấy tự do thoải mái. Và nàng sống nhờ vào anh ấy nên lúc nào cũng phải chịu thua, chịu lép trước những sự cằn nhằn khó chịu vô cơ của anh ấy với nàng, mặc dù nàng đã rất cố gắng không làm lỗi gì. Thật là khổ thân cho nàng.

Nàng tên thật là Huỳnh Mộng Như Ý. Sang Mỹ theo diện "hôn phu hôn thê". Cách đây một năm, nàng được gia đình giới thiệu và gả cưới cho một anh chàng Việt Kiều Mỹ (là chồng nàng hiện nay) lịch sự, đẹp trai, hào hoa phong nhã. Nàng sung sướng đến tận mây xanh. Nàng hạnh diện hơn khi biết được chàng bên Mỹ đã có sẵn nhà, xe, việc làm vững chắc. Nàng mơ tưởng rằng khi được sang Mỹ nàng sẽ có một cuộc sống sang trọng. Nhưng thực tế phủ phàng phá tan hoang niềm hy vọng và ước mơ của nàng khi nàng vừa đặt chân đến Mỹ. Nàng sống chẳng khác gì người câm điếc và tàn phế vì có miệng mà không nói được tiếng Anh, có tai mà nghe tiếng Anh không hiểu, có đôi chân mà không tự mình đi đây đó được vì nàng chưa có bằng lái xe.

Hồi tưởng lại lúc nàng còn ở Việt Nam, nàng như con chim xinh đẹp được tự do bay lượn khắp nơi nào mà nàng muốn đến. Hồi ấy nàng sống độc lập không phụ thuộc vào ai, bây giờ nàng phải phụ thuộc vào từng cái paycheck của chồng thì thật không có gì khó chịu cho bằng.

Đang ngồi mơ màng, suy nghĩ mông lung thì nàng chợt giật mình vì tiếng chuông điện thoại reo. Nàng rất sợ khi phone reo vì nàng không biết tiếng Anh, dẫu có bắt may lên thì cũng như "vịt nghe sấm" nên tốt hơn hết là khỏi bắt máy. Nếu họ muốn nói gì thì cứ nhấn vào máy nhắn tin. Nàng làm bộ như không có ai ở nhà vậy. Tiếng phone vẫn reo hoài không dứt, dứt rồi lại reo lên. Nàng như thầm "Trời đất! Ai mà lý quá vậy! Gọi hai ba lần mà cứ không chịu nhắn vô máy, để thử ra cái caller ID xem ai "(người Việt Nam hay là người Mỹ)" Ồ! Người Việt Nam rồi! Vì cái caller ID hiện lên tên Nguyệt Nga. Nàng nhú mày suy nghĩ: "Nguyệt Nga là ai nhỉ? Thôi kệ cứ trả lời xem sao"

Nàng: - Alô

- Dạ chào chị, chị cho em hỏi đây có phải là nhà của Như Ý đây không ạ?

- Dạ tôi là Như Ý đây, xin hỏi cô là ai?

- Như Ý đó hả? Nhận ra mình không? Mình là Nguyệt Nga đây, bạn thời trung học đó!

Nàng:- Ô nhận ra rồi, Nga có khỏe không? Sao Nga biết được số điện thoại của Ý vậy?

Nga:- Số là người nhà của Nga hôm trước có gặp mẹ của Ý ở chợ Sài Gòn nên mới biết được Như Ý đã theo chồng xuất cảnh sang Mỹ được hai tháng và mẹ của Ý có cho số điện thoại này nên Nga mới biết nay.

Nàng:- Nga ở Mỹ lâu năm rồi há! Đạo này Nga ra sao?

- Nga đã có chồng, có ba đứa con và một cái tiệm Nails. Cuộc sống của Nga giờ đã khá ổn định. Còn như Ý thì sao? Qua Mỹ thấy vui không? Có định đi làm gì chưa? Hay muốn đi học?

- Nga ơi! Chán muốn chết nay nè! Ý cả ngày ở nhà, ra phố không có việc gì làm. Chồng Ý thì bỏ đi suốt ngày. Một ngày chỉ nói chuyện được với anh chưa nay nửa giờ đồng hồ là anh lăn ra ngủ. Cuộc sống cô đơn và buồn tẻ lắm Nga ơi!

- Nói thật với Như Ý chứ bất kỳ người Việt Nam nào sang Mỹ lúc đầu cũng có chung một tâm trạng như vậy. Nhưng sau vài tháng cũng sẽ quen đi và sống vui vẻ hơn, tự tin hơn nếu họ biết cố gắng học hỏi, phấn đấu để tìm cho mình một lối đi lên để thoát khỏi cảnh sống phụ thuộc vào người khác, cho dù người đó là chồng của mình.

Nàng:- Nga ở Mỹ lâu năm, nên có nhiều kinh nghiệm sống hơn Như Ý, vậy Nga chỉ cho mình biết bước đầu tiên mình phải làm gì để tìm lối đi lên đây?

Nga:- Thật vui mừng khi bạn hỏi câu ấy, Như Ý à! Theo kinh nghiệm của Nga thì trước hết Ý phải tập lái xe được và cố gắng thi cho đậu bằng lái xe. Có bằng rồi thì phải tính chuyện mua một chiếc xe để lái đi đây đi đó. Vì mới lái xe nên bạn không cần mua mới đắt tiền vì tuy bạn có bằng lái nhưng kinh nghiệm lái xe trên đường xa ở Mỹ bạn chưa rành lắm đâu, nên phải đề phòng lỡ có sự va quệt vào xe người khác. Vả lại tiền bảo hiểm xe cũ bao giờ cũng rẻ hơn so với xe mới.

- Ủa? Vậy mình phải mua bảo hiểm xe nữa hả?

- Trời đất! Hỏi gì mà ngây thơ quá vậy? Ở cái đất Mỹ này tất cả các loại xe có động cơ máy di chuyển trên đường đều bắt buộc phải có bảo hiểm xe. Nếu không may bị cảnh sát phát hiện ra là xe không có bảo hiểm, họ sẽ phạt vạ ít nhất là \$500 cho một lần đó.

- Ô vậy hả! Rồi sau đó mình làm gì ra tiền kh tiếng Anh mình không biết, bằng cấp thì mình cũng không có, mà Nga biết đó, Ý là con gái chân yếu tay mềm, nên đâu thể khuôn vác hoặc làm những công việc nặng nhọc được.

- Như Ý à! Tụi mình qua đến Mỹ thì tuổi cũng đã lớn rồi đâu còn nhiều thời gian nữa để mà đi học tiếp tục. Mà nếu muốn học cái gì thì cũng phải biết chút tiếng Anh để theo kịp người ta chứ! Vậy sao Ý không biết lợi dụng khoảng thời gian rảnh rỗi bây giờ để đến trường học hỏi trao dồi khả năng Anh ngữ. Ở đây chính phủ có chương trình dạy Anh ngữ miễn phí cho người mới sang đó. Như Ý nên đến đó mà hỏi thử. Sau khi có chút tiếng Anh thì mình nên đi học một cái nghề, nghề nào mà mình thích và mau chóng làm ra tiền như nghề làm tóc hay làm móng tay chẳng hạn vì mấy nghề đó không đến nỗi cực nhọc lắm. À Nga nhớ là bạn Việt Nam Như Ý biết cắt tóc đó mà. Nga tin rằng Ý sẽ học nghề rất nhanh vì Ý đã có sẵn năng khiếu rồi.

- Ủa! Sao Ý lại phải đi học nghề lại khi Ý đã biết nghề vững vàng rồi?

- Để Nga nói cho Ý hiểu! Cho dù Ý có nghề giỏi cỡ nào nhưng khi qua đến Mỹ Ý phải đi học nghề lại và phải thi lấy bằng của tiểu bang nơi Ý ở. Nếu đậu được bằng rồi thì mới được phép hành nghề. Nếu ai liều lĩnh dám hành nghề khi không có bằng là họ đã coi như là phạm pháp luật có thể bị phạt tiền và cấm thi môn đó ít nhất là từ năm năm đến suốt đời đó.

Đột nhiên tiếng chuông ngoài cửa vang lên làm gián đoạn cuộc trò chuyện của hai người.

- Ủa ai bấm chuông vậy ca?! có thể là ông xã của Ý lại say xỉn nữa nên nhờ bạn của anh chở về. Thôi Ý ra mở cửa nha!

- Ồ! Khi nào rảnh rồi Nga lại gọi điện thoại thăm Ý nữa, chào bạn nha! Bye!

- Ồ chào Nga, Bye!

Cúp điện thoại xuống, nàng đi thật nhanh ra phía cửa, không quên nhìn qua cái lỗ nhỏ ở cửa để xem ai trước khi mở cửa (đó là nàng làm theo lời chồng nàng dạy). Đúng là chồng nàng rồi, anh ấy mặt mày đỏ gay, một tay quàng cổ anh bạn, một tay buông xui lơ, đong đưa, đong đưa.

Anh bạn cất tiếng:

- Này chị! Giúp tôi đưa chồng chị vào nhà đi, ảnh xin quá rồi!

Nàng đỡ chàng vào nhà và dìu anh đến cái giường cho anh nằm phịch xuống. Thế là anh làm một giấc ngon ơ đến sáng. Nếu nàng muốn nói gì cũng phải đợi chồng tỉnh dậy hẳn rồi thì nàng mới bắt đầu dám bày tỏ.

Sáng hôm sau khi chồng nàng đã tỉnh dậy và tắm rửa sạch sẽ đang ngồi thưởng thức ly cafe thơm phức do nàng pha cho. Lúc ấy nàng mới nhỏ nhẹ nói với anh ấy:

- Anh ạ! Em thấy anh có dư chiếc xe cũ anh để đó không chạy, hay là anh tập cho em lái xe nha!

Chồng nàng nhìn nàng âu yếm và hỏi nàng bằng giọng lo lắng cho nàng:

- Em dạo này đã thấy khỏe chưa? Có còn bị nhức đầu không?

Nàng đáp:

- Em đã khỏe rồi anh ạ! Giờ em muốn lái xe để đi làm chút việc gì đó để đỡ đàn cho anh.

Chồng nàng:

- Anh sẽ tập lái xe cho em để em có thể tự mình lái đi chơi shopping mua sắm cho em được vui, chứ chuyện tiền bạc trong gia đình cứ để anh lo.

Nghe đến đó nàng chột nghĩ: Trong một gia đình mà một người đi làm, một người đi chơi thì dần dà sẽ mất hết hạnh phúc do những mâu thuẫn về tiền bạc và sự cảm nhận được nỗi bất công của người đi làm.

*

Khả khen cho chồng của nàng có tính kiên nhẫn, đã tập cho nàng lái xe ròng rã hết hai tháng trời. Sau đó lại lo cho nàng đi thi. Vì có sự cố gắng vượt bực cộng với lòng quyết tâm học hỏi nên nàng thi chỉ một lần là đậu.

Có bằng lái xe như bắt được vàng trong tay, nàng vui mừng lắm. Thế là nàng bắt đầu lái xe đi học Anh văn ở một ngôi trường gần nhà. Nàng học tiếng Anh vào buổi sáng, buổi trưa nàng về nhà lo nấu cơm để sẵn cho chồng rồi tiếp tục lái xe đi học làm tóc tại một trường của người Việt cho đến tối.

Hai năm sau nàng được phép đi thi để lấy bằng. Vì nàng sơ sót chút đỉnh trong bài học nên nàng đã bị rớt lần đầu. Không nản lòng, nàng trở lại trường học quyết tâm trao dồi luyện tập nghề nghiệp. Lần thứ hai nàng đã đậu. Nàng vui sướng không gì tả xiết.

Bắt đầu nàng đi xin việc làm tại mấy cái tiệm uốn tóc của người Việt. Nàng đi làm cho người ta như vậy được khoảng bốn năm. Vì thói quen dành dụm, không ăn xài phung phí nên nàng đã để dành được một số tiền, tuy không lớn nhưng cũng đủ để cho nàng mở được một cái tiệm làm tóc. Trong thời gian đi làm công, nàng đã học thêm được một chút tiếng Anh đủ để tiếp chuyện với khách người Mỹ.

May mắn thay, cái khu shopping center gần nhà nàng ở đang có một gian trống, nhỏ nhắn, vừa phải mà tiền thuê lại rẻ nên nàng tức tốc nhờ chồng cùng đứng tên với nàng để thuê cái mặt bằng ấy. Ban đầu tiệm có hơi chậm vì còn mới nhưng sau vài tháng, khách đông dần lên trong thật phát đạt. Tiệm của nàng phát lên như "diều gặp gió" vì nàng rất giỏi tay nghề và cũng có thể là nàng đang gặp thời. Tôi nghĩ, chuyện làm ăn thành hay bại một phần cũng do thời vận.

Nàng Như Ý yếu đuối ngày nào, bay giờ đường hoàng là một bà chủ tiệm uốn tóc nổi danh. Nàng không còn bị lệ thuộc vào chồng nàng nữa. Tiền thu nhập hàng tháng của nàng cũng sập xỉ bằng với tiền lương của chồng, đôi khi hơn chút đỉnh, nàng cảm thấy tự tin hẳn lên. Cuộc sống của nàng hiện nay thật như ý nàng mong muốn.